

1

IN de kou

‘Hebt u eigenlijk mijn kousen al gezien?’ Mevrouw Aalmoes trekt haar rok iets omhoog zonder haar rollator los te laten.

‘Pardon?’ Mevrouw Raadtgever ademt verbaasde wolkjes in de ochtendkou.

‘Zelfgebreid’, zegt mevrouw Aalmoes trots.

‘Dat is te zien.’

‘Dank u. Heel vriendelijk van u.’

Mevrouw Raadtgever geeft een kort knikje en trekt een winkelwagentje los. ‘Graag gedaan. Ik zeg altijd maar: een vriendelijk woord is wat de wereld nodig heeft.’

Bij de winkelruit van de supermarkt staat nog een derde klant. Boven hem herinneren de oude sierlijke letters aan de tijd dat de kleine winkel nog kruidenier heette.

‘Mooi’, zegt meneer Suikerbuik met een zucht. Hij buigt zich dichterbij het raam om de antieke weegschaal goed te kunnen zien. ‘Echt zo mooi.’

‘Dank u.’ Mevrouw Aalmoes trekt stralend haar rok nog een stukje hoger. ‘Ze zijn ook extra warm.’

Morgen, kerstavond, verwachten ze dat het nog een paar graden kouder wordt. En ik heb daar gewoon meer last van dan anderen, weet u.’

‘Hij had het over de weegschaal’, zegt mevrouw Raadtgever, terwijl ze haar winkelwagen om de rollator stuurt.

‘Huh, weegschaal? Nee, het zijn kousen. Kniekousen om precies te zijn.’



Meneer Suikerbuik staart nu met grote ogen naar de hoog opgetrokken rok.

‘Ik ... eh ... u hebt mooie knieën, mevrouw ... Sokken, sokken bedoel ik!’

Mevrouw Aalmoes kleurt. ‘Kousen zijn het eigenlijk. Dank u vriendelijk.’

Meneer Suikerbuik draait zich snel terug naar de winkelruit. ‘Mijn vrouw vindt hem prachtig. Ze zegt het elke keer als ze de weegschaal ziet.’

‘Wat romantisch’, zucht mevrouw Aalmoes. ‘En? Koopt u hem voor uw vrouw?’

‘Die verkoopt Appie niet, hoor’, zegt mevrouw Raadtgever. ‘De weegschaal is nog van zijn grootvaders grootvader.’

‘Meneer kan het toch vragen?’

Meneer Suikerbuik slaat zijn ogen neer. ‘Ik weet niet of ik dat zomaar kan doen.’

‘Dat wordt dus niks’, mompelt mevrouw Raadtgever.

Mevrouw Aalmoes legt haar hand op zijn arm. ‘Gewoon vragen, meneer Suikerbuik.’

‘Dank voor uw advies, dames.’ Met een paar stappen is hij bij de winkelwagentjes.

Mevrouw Raadtgever knikt tevreden. ‘Een goed advies is wat de wereld nodig heeft.’

Om de hoek verschijnt de vierde klant.

‘Nee! Is Appie nog niet open?’ Meneer Hakkenbrak laat zijn boodschappentas zakken.

‘Het is bijna tijd’, zegt mevrouw Aalmoes. Ze parkeert haar rollator pal voor de ingang.

Meneer Hakkenbrak drukt zijn neus tegen het glas om te zien of er binnen al beweging is. ‘Hij kan die letters gerust van zijn deur halen. “Koop je happie bij Appie Boodschappie.” Pff.’ Hij tikt op de deur. ‘Als je een “happie” wilt verkopen, moet je wel eerst je winkel opendoen!’

Opeens draaien ze zich om. Alle vier.

Een forse man heeft met een plof zijn zwarte koffer in de sneeuw neergezet. 'Fijn feest. Kerst allemaal', knikt de man hun toe.

Zwijgend staren ze hem aan.

De man haalt een ijzeren stoeltje tevoorschijn en klapt het recht tegenover de ingang van de supermarkt uit.

Mevrouw Aalmoes beweegt onrustig haar rollator voor de winkeldeur.

'Waar blijft meneer Boodschappie nou?'

Uit de koffer komt een oude accordeon tevoorschijn. 'Mooi muziek!'

lacht de man. 'Muziek van Kerst.'

Meneer Hakkenbrak slaat met zijn platte hand op de deur. 'Appié!

We moeten erin!'

Appie maakt de toonbank leeg, klikt de laatste lichten aan en ziet dan meneer Hakkenbrak met zijn neus tegen het glas. De winkelier zwaait vriendelijk. Dat ene moment, iedere ochtend, blijft toch magisch. De sleutel die alleen met wat kracht goed om te draaien is, en dan het belletje wanneer de deur opengaat. Het geeft nog dezelfde tinteling als de eerste keer. Hij, Appie van amper 4 jaar oud, mocht de deur van opa openen. Dezelfde deur, dezelfde sleutel, hetzelfde winkelbelletje ... Wat staat hij nu te dromen? Morgen is het kerstavond. Ze zullen wel veel boodschappen nodig hebben.

'Aaltje, we gaan open!'

'Wacht, wacht!' klinkt het van achter uit de winkel. 'Ik ben nog niet klaar.'

Appie grinnikt. 'Jij bent nooit klaar, schatje. Jij bent altijd bezig.'

Appie draait de sleutel om, trekt twee schuiven los en dan klingelt het deurbelletje. 'Goedemorgen. Ik heb u toch niet te lang laten wachten?'

'Nee hoor', glimlacht mevrouw Aalmoes.

'Wil je het echt weten?' vraagt meneer Hakkenbrak.

Appie wrijft in zijn handen. 'Het heeft vannacht weer flink gevoren, vindt u niet?'

‘Inderdaad’, zegt meneer Hakkenbrak. ‘Buiten is het bar koud. Zeker als je hier een half uur staat.’

Mevrouw Aalmoes trekt haar kraag op. ‘Ik kan eigenlijk niet zo goed tegen die kou. Ik voel dat meteen in mijn darmen, heel apart. Dat heb ik toch meer dan andere mensen, hoor.’ Ze buigt zich naar meneer Suikerbuik. ‘Altijd zo fijn dat hij eerst een praatje met iedereen maakt.’ ‘Ik heb liever dat hij aan de kant gaat’, bromt meneer Hakkenbrak. ‘Dan kunnen we erin.’

‘U hebt gelijk’, zegt Appie snel. ‘Laat ik u niet ophouden. Kom erin, want ook vandaag geldt: “Koop je happie bij Appie Boodschappie.”’

Mevrouw Aalmoes geeft meneer Suikerbuik een tikje. ‘U kunt nu gelijk vragen naar de weegschaal.’

Ondertussen buigt mevrouw Raadtgever zich opzij naar de rollator. Ze pakt het handtasje van mevrouw Aalmoes eruit en legt het snel op de besneeuwde tegels. ‘Uw tas.’

Verbaasd kijkt mevrouw Aalmoes naar grond. ‘Hoe kan dat nou?’

‘Ja, heel vreemd. Hij waaide uit uw rollator, denk ik.’

‘Dat is me toch wat.’

‘Ik denk, ik zeg het maar. Anders bent u zo uw tasje kwijt.’

‘Dank u wel, hoor.’ Met een klein kreuntje probeert mevrouw Aalmoes te bukken.

Tevreden rijdt mevrouw Raadtgever met haar winkelwagentje langs de rollator de winkel in. ‘Ik zeg maar zo: een beetje hulp is wat de wereld nodig heeft.’

De man met de accordeon zwaait. ‘Apie, Apie!’

‘Dimitri!’ groet Appie.

Mevrouw Aalmoes gniffelt. ‘Hij noemt u Apie.’

Dimitri steekt zijn duim op. ‘Tien uur. Koffie. Ja?’

‘Tien uur koffie!’ lacht Appie.

Dimitri klopt op zijn gezellige buik. ‘Vier klontjes, Apie. Nie meer. Is nie goed.’

Mevrouw Aalmoes duwt haar rollator naar binnen. 'Laten we de deur dichtdoen.'

'Ja', zegt Appie. 'Het is koud.'

'Dat bedoel ik niet', zegt mevrouw Aalmoes met een giecheltje. 'De man gaat muziek maken.'

En terwijl Appie de deur dichtduwt, meent hij de eerste tonen van Dimitri's liedje te herkennen. Maar waarvan ook alweer?

2

kerstkransjes met pijnstillers

In de supermarkt van Appie Boodschappie klinkt gezellige achtergrondmuziek. Steeds als er een bekend kerstdeuntje voorbijkomt, neuriet Appie mee. Hij probeert zelfs Aaltje tot een klein dansje te verleiden, maar daar heeft ze geen tijd voor. Ze haalt haar schoonmaakdoek even over zijn neus, zodat hij haar wel los moet laten.

‘Appie, Appie.’ Mevrouw Raadtgever wappert met een pak kerstkransjes. Ze draait de verpakking zo dat Appie kan lezen welke ingrediënten erin zitten. ‘Morgen komt Annechientje.’
‘Wat een leuke naam. Laat me raden. Een snoezig wit poedeltje.’
Mevrouw Raadtgever laat langzaam het pak zakken. ‘Annechientje is mijn kléindochter.’

‘Natuurlijk, natuurlijk. Wat gezellig voor u. Maar dan neemt u haar toch een keertje mee naar de winkel?’

‘Nee, nee. Dat is het punt niet.’ Ze houdt het pak kerstkransjes vlak voor Appies gezicht. ‘Ziet u het?’

‘Nou, ik zie een beetje dubbel zo.’

‘Suikers, vetten en kleurstoffen’, leest mevrouw Raadtgever voor.

‘Annechientje zal ervan smullen’, zegt Appie met een tevreden knik.

‘Wilt u er een papieren tasje bij?’